

РЕШЕНИЕ

№ 561

гр. Варна, 05.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20233100500570 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на Д. И. Ч. срещу Решение № 14023 от 14.12.2022г. по гр.д. № 8298/2021г. по описа на ВРС, 43-ти състав, **САМО В ЧАСТТА**, с която на основание чл. 34 от ЗС е отхвърлен предявеният от въззивницата срещу Х. И. П. с ЕГН ***** и М. К. К. с ЕГН ***** иск за допускане на съдебна делба на **еднофамилна жилищна сграда**, находяща се в гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, разположена в поземлен имот с ид. 10135.1501.940, която по комбинирана скица към СТЕ /л.164/ е отразена като **жилищна сграда 06** със застроена площ от 51 кв.м, състояща се от: две стаи, хол с трапезария, баня с тоалетна, ведно с **прилежащите й 125 кв.м. ид.ч. от поземлен имот с ид. 10135.1501.940**, находящ се гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, целият с площ от 468 кв.м. по КKKP, като комбинираната скица към СТЕ /л.164/ представлява неразделна част от решението.

Решението на ВРС в частта, с която е отхвърлен предявеният от Д. И. Ч. срещу Х. И. П. с ЕГН ***** и М. К. К. с ЕГН ***** иск за допускане на съдебна делба на еднофамилна жилищна сграда, находяща се в гр. Варна, ул. „Дрин“, № 50, представляваща самостоятелен обект с ид. 10135.1501.940.1 по КKKP, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. на ИД на АГKK, със застроена площ от 30 кв.м., състояща се от стая, кухня, две летни кухни, навес и клозет разположена в поземлен имот с ид. 10135.1501.940, а по комбинирана скица към СТЕ /л. 164/ съставляваща жилищна

*сграда 01 със застроена площ от 49 кв.м., състояща се от: остъклено преддверие, две преходни стаи с кухненска ниша, баня-тоалетна и входно антре, ведно с **прилежащите 167.50 кв.м. ид.ч. от поземлен имот** с ид. 10135.1501.940, находящ се в гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, целият с площ от 468 кв.м. по КKKP, като комбинираната скица към СТЕ /л. 164/ представлява неразделна част от решението, не е обжалвано и е влязло в законна сила.*

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност на решението в тази част поради противоречие на материалния закон. Изложените съображения са, че е неправилен изводът на съда за придобив.е по давност на правото на собственост от ответника Х. П., доколкото след извършеното през 1984г. дарение, надареният владее имота като собственик, придобил това право въз основа на владението. Собственикът не е добросъвестен или недобросъвестен владеец, като е недопустимо собственикът да придобие правото на собственост на друго основание, след като вече го е придобил на основание сделка. При иск за намаляване на дарението и възстановяване на запазена част, надареният не може да се позове, че е придобил собствеността и по давност. В този смисъл се е позовал на съдебна практика. Отправил искане в тази връзка, решението в обжалваната част да се отмени и вместо него се постанови друго, с което делбата да се допусне на сграда 06, ведно с прилежащите й 125 кв.м. ид.ч. от ПИ при квоти 7/9 ид.ч. за Х. П. и 2/9 ид.ч. за Д. Ч..

В отговор на жалбата Х. П. оспорва същата като неоснователна. Поддържа, че е установено по делото, че към настоящия момент сградите в имота са в състояние, което е по-различно от това към момента на дарението, като новоизградените такива не съвпадат с тези, за които е имало издадени разрешения за строеж на името на наследодателката. Частичното съвпадение единствено като ситуиране на сградите в имота доказва, че същите са възникнали след факта на дарението и тяхното свое е независимо от факта на придобив.е на правото на собственост върху обекта въз основа на оспореното дарение. Правилни поради това са изводите на ВРС, че правото на собственост върху делбения имот е придобито от ответника на оригинално основание. Отправил искане поради изложеното решението в обжалваната част да се потвърди.

В отговор на жалбата, М. К. оспорва същата като неоснователна в частта атакуваща отхвърления иск за делба само за 125 кв.м. ид.ч. от поземления имот с аргумент, че в случая е налице хоризонтална етажна собственост, като ПИ се явява обща част на изградените в имота сгради и делбата му е недопустима на основание чл. 38, ал. 1 от ЗС. От друга страна с оглед предвижданията на КЗП на гр. Варна е предвидено разширяване на ул. „Дрин“ от двете й страни засягащо площта на имота в насока намаляване. Така е обоснована правилност на отхвърлителното решение.

В срока по чл. 263, ал. 2 от ГПК Х. П. е депозирал **насрещна въззивна жалба** срещу Решение № 14023 от 14.12.2022г. по гр.д. № 8298/2021г. по описа на ВРС, 43-ти състав, **В ЧАСТТА**, с която на **основание чл. 30, ал. 1 от ЗН** е постановено **намаляване** на дарствено разпореждане, извършено от наследодателя А.Ил.Р., б.ж. на гр. Варна, п. на *****г., извършено с договор за дарение, обективиран в НА № 108/1984г. на нотариус

при ВРС, в полза на Х. И. П. с ЕГН *****, като е **възстановена** запазената част на Д. И. Ч. с ЕГН ***** от наследството на А.Ил.Р., п. на *****г., в размер на 5/18 ид.ч. от 1/2 ид.ч. от къща, находяща се в гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, представляваща **самостоятелен обект с ид. 10135.1501.940.1** по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. на ИД на АГКК, със застроена площ от 30 кв.м., състояща се от стая, кухня, две летни кухни, навес и клозет, заедно със 125 кв.м ид.ч. от дворно място, находящо се на същия адрес, представляващо поземлен имот с ид. 10135.1501.940.

Насрещната жалба е основана на оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на решението в тази част, по съображения, че при постановяването му съдът не е съобразил възражението за притежавано от наследодателя право на собственост върху идеали части от земеделски имот по наследяване на съпруга си, п. на 17.04.2022г., оставено му от М.Н., п. на 31.12.2000г. Липсата на скица на имота не може да е аргумент в полза на обратния извод. Посочва, че по делото не е проведена СОЕ, която да остойности откритото налично имущество и имота към момента на дарението му във фактическото състояние, при което е дарен, за да се прецени доколко е налице накърняване на ЗЧ на ищцата след формиране на наследствена маса. В тази връзка делото е останало неизяснено от фактическа страна. Освен това оспорва идентичността на описания в исквата молба имот с фактически съществуващия такъв, от което по същество извлича неопределеност на предмета на иска, както и на ЗЧ на ищцата и нейната парична стойност. Еwentуално, се позовава на придобивна давност, която счита за доказана с оглед осъщественото от него владение на имота от момента на дарението до настоящия момент. Отправя поради изложеното искане решението в обжалваната част да се отмени и вместо него се постанови друго, с което конститутивният иск да се отхвърли.

Отговори по насрещната въззивна жалба не са депозираны от другите страни.

При проверка валидността на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност. Решението в обжалваната част по иска за делба на сграда 06 е процесуално недопустимо. По останалите въпроси по иска с правно основание чл. 30, ал. 1 от ЗН и за делба на ид.ч. от поземления имот, за да се произнесе, съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявени от Д. И. Ч. срещу Х. И. П. съединени в условията на първоначално субективно и обективно съединяване на конститутивни иски **с правно основание чл. 30, ал. 1 от ЗН** за намаляване на дарението, извършено на 13.12.1984г. с НА № 108/1984г. от наследодателя А.Ил.Р. в полза на Х. И. П. на недвижим имот, находящ се в гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, а именно 1/2 ид.ч. от къща, състояща се от стая, кухня, две летни кухни, навес и клозет, заедно със 125 кв.м. ид.ч. от дворно място, представляващо ПИ с ид. 10135.1501.940 и самостоятелен обект с ид. 10135.1501.940.1 до размер на 7/9 ид.ч. и за възстановяване на запазената част на ищцата от наследството на наследодателя в размер на 2/9 ид.ч., както и срещу Х. И. П. и М. К. К. иск **с правно основание чл. 34 от ЗС** за допускане и извършване на делба на 292.50 кв.м. ид.ч. от недвижим имот, находящ се в гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, представляващо ПИ с ид.

10135.1501.940, целият с площ от 468 кв.м. и на еднофамилна жилищна сграда, състояща се от стая, кухня, две летни кухни, навес и клозет, със ЗП от 30 кв.м., представляваща **самостоятелен обект с ид. 10135.1501.940.1** по КKKP, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. на ИД на АГKK, изградена в описания поземлен имот, при квоти 9/18 ид.ч. за М. К., 7/18 ид.ч. за Х. П. и 2/18 ид.ч. за ищцата.

Фактическите твърдения, на които са били основани исковите са в следния смисъл: ищцата и първият ответник, заедно с Ил. П.а са наследници по закон на А.Ил.Р., п. на *****г. Приживе наследодателката на основание договор за дарение по НА № 39/14.01.1970г. придобила ½ ид.ч. от къща, състояща се от стая, кухня, две летни кухни, навес и клозет, заедно със 125 кв.м. ид.ч. от дворно място, съставляващо имот пл. № 18, в кв. 315 по плана на 9-ти подрайон на гр. Варна на ул. „Велико Костов“ /сега ул. „Дрин“/ № 50. По действащата КKKP, имотът представлява ПИ с ид. 10135.1501.940, а жилището – самостоятелен обект с ид. 10135.1501.940.1, със ЗП от 30 кв.м. Собственик на другата ½ ид.ч. от жилищната сграда, заедно с 5/16 ид.ч. от ПИ е ответникът М. К.. Съсобствеността върху описания имот е възникнала на основание сделки. На 13.12.1984г. наследодателката А.Р. с договор за дарение, оформен с НА № 108/1984г. дарила на ответника Х. П. притежаваната от нея ид.ч. от описания имот. Към момента на смъртта си наследодателката не е оставила в наследство други недвижими имоти, движими вещ, парични влогове, ценности и др., като наследството ѝ включва единствено дарения имот. С извършеното дарение е нахърнена запазената част на ищцата, като нейна дъщеря. Същата при три деца е равна на 2/9 от имуществото на наследодателката. След намаляване на дарението и възстановяване на запазената на ищцата, между страните ще възникне съсобственост при описаните квоти. Съсобственици на останалите 150 кв.м. ид.ч. от ПИ са трети лица, придобили право на собственост на основание договор за покупко продажба, сключен на 29.04.1964г. с НА № 118/1964г., като в имота има построена втора жилищна сграда с ид. 10135.1501.940.2, която не е предмет на настоящата делба. Страните не могат доброволно да поделят общия имот, поради което отправила искане за положително произнасяне по предявените икове.

В отговор на исковата молба ответникът Х. П., оспорил твърдението, че наследството на общата наследодателка се изчерпва единствено с дарения имот. Посочил, че в качеството си на наследник на съпруга си, наследодателката приживе е придобила и притежавала към момента на открИв.е на наследството ѝ ид.ч. от нива, с площ о 3.316 дка, находяща се в землището на с. Васил Левски, общ. Търговище, м. „Сачанлъ“, съставляваща ПИ № 039009. При преценка на нахърняването на запазената част на ищцата се позовала, че и този имот следва да се включи в наследствената маса. Отправил искане предявените икове да се отхвърлят като неоснователни, с извод, че с дарственото разпореждане не е нахърнена запазената част на ищцата, а в условията на евентуалност се е позовал на придобИв.е на идеалната част на ищцата на основание придобивна давност при владение от 1984г.

В отговор на исковата молба М. К. оспорил допустимостта на делбата на поземления имот с аргумент, че дворното място има обслужващ характер спрямо изградените в него

сгради, принадлежащи на отделните собственици на мястото и съставлява обща част по смисъла на чл. 38 от ЗС, поради което делба на обща част е недопустима. Посочил, че жилищната сграда, така както е описана в исковата молба понастоящем не съществува, поради което искът за делба на сградата също е недопустим поради липса на съществуващ годеи обект на правото на собственост. Оспорил също идентичността на описаните в исковата молба сграда и поземлен имот с тези предмет на дарението от 1984г. Отправил искане производството по делото да се прекрати.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

С договор за дарение по НА № 39 от 14.01.1970г. на Нотариус при ВНС Ил.Ц.Др. и Е.Х.Д. дарили на А.Ил.Р. от собствената си къща, наоходяща се в гр. Варна, ул. „Величко Костов“ № 50 и състояща се цялата от: стая, кухня, две летни кухни, навес и клозет само ½ ид.ч. от къщата заедно със 125 кв.м. ид.ч. от дворното място, цялото от 400 кв.м., а по скица – от 470 кв.м., съставляващо пл. № 18 в кв. 315 по плана на гр. Варна, 9-ти подрайон, при граници: пл. №№ 19, 6 и улица Велико Костов, които надарената приела с благодарност.

С договор за дарение, обективизиран в НА № 108 от 13.12.1984г. А.Ил.Р. дарила на сина си Х. И. П. така придобития имот.

С Решение № ВВ от 03.01.1994г. на ПК, гр. Търговище на основание чл. 27 от ППЗСПЗЗ по преписка вх. № 3044 от М.Н. С. е възстановено правото на собственост на М.Н. С., съгласно плана за земеразделяне в землището на с. Васил Левски, върху нива от 3.316 дка, трета категория, м. „Сачанлъ“, имот № 039009 по плана за земеразделяне, при граници: имоти №№ 039010, 039008, 000318 и 000316. От направеното отбелязване е видно, че решението е влязло в сила на 03.01.1994г.

М.Н. С. е починала на 31.12.2000г., когато била наследена от низходящите си М. Зл.Др. и Ив. П. Р.. Последният починал на 17.04.2002г., когато като негови наследници по закон се легитимирали съпругата му А.Ил.Р. и децата му Х. П., Ил. П.а и Д. Ч.. Всеки от наследниците му е придобил по 1/8 ид.ч. от възстановения имот.

А.Ил.Р. е починала на ****г., когато призовани да я наследят били тримата й низходящи – синът й Х. И. П. и двете й дъщери Ил. И. П.а и Д. И. Ч..

С договори за дарение по НА № 70 и 71 от 05.11.1997г. на Нотариус при ВРС М. Д. Г. и Н.Ст.К. дарили на М. К. К. по ¼ ид.ч. всеки от жилищна сграда, построена в гр. Варна, на ул. „Дрин“ № 50, състояща се от: три стаи, входно антре, тоалет и гараж, заедно с по 5/32 ид.ч. от дворното място, в което се намира жилищната сграда, цялото от 400 кв.м., представляващо дворище с пл. № 18, в кв. 315 по плана на 9-ти подрайон на гр. Варна, при условие, че всеки от дарителите запазва правото да ползва безвъзмездно имота докато е жив.

Съгласно Удостоверение от 19.01.2022г., издадено от Кмета на район „Одесос“ при Община Варна за ПИ № 10135.1501.940 по КККР на гр. Варна, идентичен с ПИ с пл. № 18 в кв. 315 по плана на 9-ти м.р. на града, ул. „Дрин“ № 50 е действаща Заповед № Г-

35/30.03.1993г. на Кмета на Община Варна, с която е одобрено изменение на застроителния и регулационния план на 9-ти м.р. на града, съгласно което от ПИ пл. № 18 се отнемат приблизително 7 м. за улична регулация. Удостоверението е придружено с графична и текстова част.

Първо съдебно заседание по делото пред ВРС е проведено на 18.03.2022г.

По искане на ответника Х. П. по делото са събрани гласни доказателства посредством разпит на свидетелите Б.К. и Д. К. /братовчеди на страните/. От показанията им се установява, че дядото и бабата на втората свидетелка са й прехвърлили $\frac{1}{2}$ от къщата в гр. Варна на ул. „Величко Костов“ № 50, а другата $\frac{1}{2}$ прехвърлили на Анг. Свидетелката продала своята част на трети лица, а Анг. – прехвърлила своята част на Х.. Понастоящем половинката на свидетелката Д. К. съществува на място, като новият собственик е правил ремонти. Половинката на Х. днес представлява хубави, стабилни постройки на стабилна основа, като си е достроил стаи. Сега двете сгради са долепени и имат отделни входи.

По искане на ответника М. К. по делото са разпитани в качеството на свидетели Н.Ст. и М. Г. /последната майка на ответника, купили имота от Д. К./. В показанията си свидетелите установяват, че към момента на покупката от Д. К. преди 27-28 години, имотът представлявал полуразрушена къща, състояща се от две стаи без сервизни помещения и гараж. Впоследствие прехвърлили имота на М.. Частта от къщата на Х. е паднала вследствие свличане на покрива и на външните стени. След това Х. е почистил мястото, положил нови основи.

Пред ВРС е проведена СТЕ, от заключението на която се установява, че в ПИ 10135.1501.940 са изградени:

- едноетажна масивна жилищна сграда /01/, със ЗП 49 кв.м., състояща се от остъклено предверие, две преходни стаи с кухненска ниша, баня с тоалет заедно и входно антре. Тази сграда съответства на ид. 1 по действаща КKKP на гр. Варна. На място тази сграда не е била доизградена, нито странично разширявана, правени са вътрешни промени, но външните очертания не са променени.
- едноетажна масивна жилищна сграда /02/ със ЗП 44 кв.м., състояща се от: две преходни стаи, входно антре и навес. Тази сграда съответства на ид. 2 по действаща КKKP на града;
- паянтов гараж /03/ със ЗП от 14 кв.м., състоящ се от едно помещение;
- стопанска полумасивна постройка – склад /04/ със ЗП от 20 кв.м., състояща се от две помещения;
- стопанска постройка – склад /05/ със ЗП 15 кв.м., състояща се от едно помещение и
- едноетажна масивна жилищна сграда /06/ със ЗП 51 кв.м., състояща се от: две стаи, хол с трапезария, баня с тоалет. Същата е в процес на изграждане. В обясненията си вещото лице посочва, че при огледа по данни от страните, е имало друга сграда, която била съборена и тази сграда 06 е в процес на изграждане. Ако е имало друга сграда, тя не съществува. На нейно място е изградена нова сграда.
- метален павилион /07/ със ЗП 4 кв.м., с разрешение за поставяне, разположен в южната

граница на имота;

- външна тоалетна с баня /08/ със ЗП 6 кв.м.;
- стопанска постройка – барбекю /09/ със ЗП 3 кв.м.

При прилагане на уличната регулация съгласно предвижданията на изменение на ЗРП за процесния имот съгласно Заповед № Г-35/30.03.1993г. на Кмета на Община Варна, свободната площ от имота, заключена между двете улици ще остане 224 кв.м. /син щрих на комбинирана скица на л. 164 от делото на ВРС/.

В хода на проведеното на 10.06.2022г. второ съдебно заседание, ищцата чрез процесуален представител заявила, че делба следва да се допусне на жилищна сграда 01 и жилищна сграда 06 по комбинираната скица на вещото лице.

При тези факти в обжалваното решение ВРС приел, че дареният имот изчерпва имуществото на наследодателя, а притежание на право на собственост върху земеделския имот към момента на откриване на наследството не е доказано. Ето защо приел, че в случая не следва да се образува наследствена маса, а намалението да се извърши в дробно число, равно на запазената част на ищцата – $5/18$ от $\frac{1}{2}$ ид.ч. от къща. По иска за делба приел, че не е установено съществуване на съсобственост по отношение на ЖС 01, която е собствена на ответника М. К., а по отношение на ЖС 06 – че същата е придобита от ответника Х. П. на оригинално основание в индивидуална собственост при владение от дарението през 1984г. до сега. На това основание отхвърлил исквете за делба на сградите 01 и 06 и на ид.ч. от ПИ.

Пред ВОС е проведена СТЕ с вещо лице М. А., от заключението на която се установява, че жилищната сграда по комбинирана скица към СТЕ на л. 164 от делото на ВРС, отразена като жилищна сграда 06, със ЗП 51 кв.м. и жилищната сграда, описана в документите за собственост на л. 9-15 от делото на ВРС е запазила местоположението си, но не и първоначалния си вид. Сградата е била с изтекла експлоатационна годност – паянтова сграда. Тези сгради са били изградени от кирпич и частично със стари тухли, дървена покривна конструкция и покритие от керемиди. Жилищна сграда 06 е изградена въз основа на дадено нотариално заверено съгласие през 2002г. от М. К. и П.Ст. на съсобственика Х. П. за извършване на „генерален ремонт на съществуващата собствена сграда“. На 09.01.2003г. главният архитект на район „Одесос“ е издал Скица за учредяване право на строеж на Х. П. – за изграждане на едноетажна постройка до 40 кв.м. Строежът е разрешен като временен. На място в момента има изградена сега /в последните години/ нова сграда, която не е довършена, с дървена конструкция, отдолу има стоманобетонен фундамент, върху който е изградена дървената конструкция. Имотът отдавна е предвиден за отчуждаване и за прокарване на улица, поради което през годините не е разрешавано строителство, нито извършване на ремонти, а разрешено е само временно строителство, което при реализиране на предвиждането да бъде съборено. Съществуващата в момента жилищна сграда 06 не е масивно строителство, а е изградена като временна постройка. Сграда 06 в имота не е идентична със старата паянтова сграда, предмет на разпоредителните сделки по документите за собственост.

Пазарната стойност на 1/8 ид.ч. от земеделска земя, находяща се в землището на с. Васил Левски, общ. Търговище към *****г. е 310.25 лв., а пазарната оценка на дарения имот с НА № 108/1984г. – ½ ид.ч. от къща, ведно със 125 кв.м. ид.ч. от дворно място, според неговото положение по време на подаряването – 13.12.1984г. и според стойността му по време на открИв.е на наследството – *****г. е 23 207 лв.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Съгласно чл. 28, ал. 1 от ЗН когато наследодателят остави низходящи, родители или съпруг, той не може със завещателни разпореждания или чрез дарение да накърнява онова, което съставлява тяхна запазена част от наследството. Частта от наследството вън от запазената част е разполагаемата част на наследодателя /чл. 28, ал. 2 от ЗН/.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от ЗН наследник с право на запазена част, който не може да получи пълния размер на тази част поради завещания или дарения, може да иска намалението им до размера, необходим за допълване на неговата запазена част, след като прихване направените в негова полза завети и дарения с изключение на обичайните дарове.

Правото на възстановяване на запазена част, накърнена чрез завещателни или дарствени разпореждания, е самостоятелно субективно потестативно право, което има имуществен характер. Самата запазена, респективно разполагаема част не съставляват дял в натура от наследството, тъй като начина на определяне на размера на запазената част съгласно чл. 31 от ЗН налага извода, че запазената част е цифрова величина, дроб от една стойност, която се изчислява чрез извършване на регламентирани в закона действия.

Когато безвъзмездното разпореждане от наследодателя е извършено чрез договор за дарение или чрез завет изчисляване на размера на запазената и разполагаемата част се извършва при спазване поредността на действията, посочени в чл. 31 от ЗН за определяне размера на наследствената маса, в която се остойностяват всички парично оценени активи на наследодателя по цени към момента на открИв.е на наследството, изваждат се задълженията му, за да се определи чистия актив и мислено се прибавя стойността на извършените безвъзмездни разпореждания – завети и дарения. От така получената цифрова стойност /наследствена маса/ се определя стойността на разполагаемата и запазената част по правилата на чл. 28 и чл. 29 от ЗН и съобразно броя на наследниците със запазена част. Преценява се дали наследникът със запазена част може да получи от останалия в наследството чист актив /без заветите и даренията/ имущество на стойност съответстваща на стойността на запазената му част. Ако това имущество е на по-малка стойност, то е налице накърнение на запазената част, която подлежи на възстановяване. Възстановяването се извършва в натура по правилата на чл. 32 – чл. 35 от ЗН в зависимост от вида, броя и времето на извършване на безвъзмездните разпореждания или чрез парично допълване на запазената част в случаите на чл. 36 от ЗН. В диспозитива следва да намери отражение формираната воля на съда с каква сума се намалява всяко от извършените от наследодателя безвъзмездни разпореждания - завет/и и/или дарение/я и каква е правната последица от това – възникване на съсобственост между наследника със запазена част и заветника или

надарения, ако не всички наследници със запазена част участват в съдебното производство или ако всички участват – отделяне и връщане в наследството на това, с което се надвишава разполагаемата част, а ако това е невъзможно: задържане на имота от страна на облагодетелствания, при направено от него изрично искане в тази насока и заплащане стойността на накърнението на запазената част по цени към момента на намалението или връщане на имота в наследството за разпределение между наследниците по закон /ако всички са заявили искане за възстановяване на запазена част/ и заплащане стойността на разполагаемата част по цени към момента на намаляването.

Следователно, във всички случаи когато безвъзмездното разпореждане е извършено чрез договор за дарение и с него не се изчерпва цялото имущество на наследодателя преценката накърнена ли е запазената част се извършва след като се образува и остойности наследствена маса по правилата на чл. 31 от ЗН, а самото възстановяване – чрез намаляване на дарението с паричната сума, необходима за допълване на запазената част на наследника със запазена част, предявил иска или възражението, а не чрез обикновената дроб, посочена като размер на запазената част в чл. 28 и чл. 29 от ЗН.

Предмет на предявения конститутивен иск по чл. 30, ал. 1 от ЗН са притежаваните от наследодателя А.Р. ½ ид.ч. от къща, находяща се в гр. Варна, ул. „Величко Костов“ № 50 и състояща се цялата от: стая, кухня, две летни кухни, навес и клозет, заедно със 125 кв.м. ид.ч. от дворното място, цялото от 400 кв.м., а по скица – от 470 кв.м., съставляващо пл. № 18 в кв. 315 по плана на гр. Варна, 9-ти подрайон, при граници: пл. №№ 19, 6 и улица Велико Костов, с които тя се е разпоредила с дарението от 13.12.1984г. А.Ил.Р. е починала на ****г., към който момент призовани да я наследят били трите ѝ деца – син и две дъщери. Съгласно чл. 29, ал. 1 от ЗН запазената част на низходящи, когато наследодателят не е оставил съпруг, при две и повече деца или низходящи от тях е 2/3 от имуществото на наследодателя. Съответно разполагаемата част на наследодателя е 1/3 от него.

Установено е с приети по делото писмени доказателства и не е имало спор между страните, че в момента на смъртта на наследодателя, А.Р. е притежавала право на собственост в обем 1/8 ид.ч. от земеделска земя – нива, находяща се в землището на с. Васил Левски, общ. Търговище, в м. „Сачанлъ“, с площ от 3.316 дка, съставляваща имот № 039009 по плана за земеразделяне на селото, на основание наследяване на съпруга ѝ Ив. П. Р., п. на 17.04.2002г., който от своя страна заедно със сестра си М. Др. наследили майка си М.Н. С., п. на 31.12.2000г., която пък придобила правото на собственост на основание земеделска реституция, постановена с влязло в сила Решение № ВВ от 03.01.1994г. на ПК, гр. Търговище.

Установено е от заключението на СТЕ, прието пред настоящия съд, че пазарната стойност на този имот към ****г. е 310.25 лв., а общо на дарения имот според положението му по време на подаряването и оценката му по време на открИв.е на наследството е 23 207 лв. /от която 17 641 на 125 кв.м. ид.ч. от дворното място и 5565.95 лв. на къщата/.

Освен този актив, по делото липсват твърдения и доказателства за притежавани от наследодателя към момента на смъртта му движими вещи, други недвижими имоти, парични средства и вземания, нито са налице данни за задължения на наследството. Следователно чистият актив на наследството /без извършеното дарение/ на А.Р. към момента на открИв.е на наследството е равен на 310.25 лв. /стойност на 1/8 ид.ч. от нива/.

От него всеки от тримата низходящи на основание чл. 5, ал. 1 от ЗН е получил по 103.42 лв. /310.25 : 3/.

Към чистия актив на наследството следва да се прибави стойността на дарението. Същото е с предмет $\frac{1}{2}$ ид.ч. от къща, находяща се в гр. Варна, ул. „Величко Костов“ № 50, заедно със 125 кв.м. ид.ч. от дворното място, цялото от 400 кв.м., а по скица – от 470 кв.м., съставляващо пл. № 18 в кв. 315 по плана на гр. Варна, 9-ти подрайон. Установено е от съвкупната оценка на показанията на свидетелите Ст. и Г., експертните заключения и писмени доказателства, че още към момента на покупката от Д. К. на 06.09.1995г., видно от НА № 35/1995г., техният имот, идентичен понастоящем с жилищна сграда 01 на комбинирана скица на л. 164 от делото на ВРС, представлявал полуразрушена къща. През 1997г. прехвърлили имота на ответника М. К.. Частта от къщата на Х. е паднала вследствие свличане на покрива и на външните стени. След това Х. е почистил мястото, като положил нови основи. Съдът кредитира показанията на тези свидетели като обективни, изхождайки от непосредствения им и траен във времето характер. И двамата свидетели живеят постоянно в имота при запазено право на ползване съгласно договорите за дарение по НА №№ 70 и 71/1997г. Съгласно заключението на вещото лице М. А., което съдът кредитира като обективно, всестрочно и неоспорено от страните, жилищна сграда 06 по същата комбинирана скица е изградена в имота въз основа на нотариално заверено съгласие на съсобствениците от 05.03.2002г. и учредено право на строеж на Х. П. със Скица на главния архитект на район Одесос от 09.01.2003г., който строеж е разрешен като временен. Съществуващата в момента жилищна сграда 06 не е масивно строителство, а е изградена като временна постройка. Сграда 06 в имота не е идентична със старата паянтова сграда, предмет на разпоредителните сделки по документите за собственост, в т.ч. и предмет на договора за дарение от 1984г. Писмените документи послужили за строежа на сграда 06 са приложени към заключението на СТЕ. Въз основа на така установеното съдът приема, че къщата, предмет на оспореното дарение е погинала /самосрутила/ към 2003г. и към момента на открИв.е на наследството на наследодателя не е съществувала като обект на правото на собственост. В тази връзка и на основание чл. 202 от ГПК, приема за необосновано и изолирано спрямо съвкупността на останалите доказателства обяснението на експерта в съдебно заседание, че към 2017г. е съществувала паянтовата сграда, предмет на дарението. Същото е основано единствено на предположение на експерта, че строежа въз основа на разрешението за строеж и съгласие на съсобствениците не е започнал веднага, а строителството на заварената на място сграда е ново от две-три години, които съображения не оборват установеното от гласните и писмените доказателства и не установяват факта на съществуване на дарената паянтова сграда към момента на открИв.е на наследството през

2017г. по категоричен начин.

При отчитане на преследваната от законодателя цел с установените в чл. 31 от ЗН правила, а именно „възстановяване” на наследството такова, каквото би било в деня на смъртта на наследодателя, ако последният не беше направил безвъзмездните разпореждания, съдът приема, че в масата не следва да се прибавя стойността на подарения недвижим имот – $\frac{1}{2}$ ид.ч. от къща, която е погинала случайно и без вина на надарения. Погиналият по такъв начин недвижим имот не следва да се „прибавя”, защото, дори да беше останал собственост на дарителя, отново би престанал да съществува към момента на откриване на наследството и в такъв случай не може да се приеме, че дарението му е намалило наследството. Несъществуващо право към момента на откриване на наследството, не може да накърни запазената част на наследника. По същата логика /за отсъствие на намаляване на наследството/ в масата по чл. 31 от ЗН не се прибавя стойността на подарен недвижим имот, който впоследствие от своя страна надареният е подарил на наследодателя и по този начин „върнал” в патримониума му, както и имот, собствеността върху който е възстановена след успешно проведен иск по чл. 227, ал. 1 от ЗЗД /Решение № 136 от 26.02.2019г. по гр.д. № 3379/2017г. на ВКС, II ГО/.

Следователно, към чистия актив на наследството следва да се прибави единствено стойността на дарението на недвижимия имот, представляващ 125 кв.м. ид.ч. от дворното място, цялото от 400 кв.м., а по скица – от 470 кв.м., съставляващо пл. № 18 в кв. 315 по плана на гр. Варна, 9-ти подрайон, без тази на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от къщата. Установената стойност на дворното място по време на откриване на наследството според положението му по време на подаряването възлиза на 17641 лв.

Или, стойността на наследствената маса е в размер на 17951.25 лв., включваща 310.25 лв. /стойност на $\frac{1}{8}$ ид.ч. от нива/ и 17641 лв. /стойност на 125 кв.м. от дворно място на ул. „Дрин“ № 50/. Разполагаемата част е $\frac{1}{3}$ или стойностното ѝ изражение е 5983.75 лв. / $17951.25 : 3$ /, а общият размер на запазената част на всички наследници със запазена част е $\frac{2}{3}$ /11967.50 лв./, а запазената част на всяко от трите деца е на стойност 3989.17 лв.

Съпоставката между полученото от ищцата от ЧА – 103.42 лв. и стойностното изражение на ЗП – 3989.17 лв., обуславя извод, че с извършеното дарение е налице накърняване на запазената част на ищцата със сумата от 3885.75 лв. С толкова следва да се намали дарението. Предвид изложеното запазената част на Д. Ч. от наследството на А.Р., накърнена с извършеното на 13.12.1984г. дарение в полза на ответника, следва бъде възстановена със сумата 3885.75 лв., с колкото да се намали дарението.

Съгласно чл. 36 от ЗН възстановяването на запазената част се извършва в натура чрез отделяне на имот /когато в полза на едно лице са завещани или подарени повече от един имоти/ или на част от имот. Когато отделянето е невъзможно заветник или надарен, който не е наследник със запазена част може да задържи имота при условията на чл. 36, ал. 1 от ЗН, а наследник или надарен, който е наследник със запазена част – при условията на чл. 36, ал. 2 от ЗН. Ако не са налице посочените условия или ако заветникът или надареният не желае да задържи имота, последният се връща в наследството, т.е. наследниците по закон

стават съсобственици съобразно правата по чл. 5-9 от ЗН, облагодетелстваният губи вещните права върху завещания или подарен имот, като придобива облигационното право наследниците по закон да му заплатят стойността на разполагаемата част по цени към момента на възстановяването на запазената част. За да се достигне до този правен резултат – връщане на имота в наследството – е необходимо всички наследници с право на запазена част да са поискали възстановяването ѝ в рамките на един исков процес. Само в този случай може да бъде постигнато установеното от закона съответствие между правата на лицата, имащи право на запазена част от наследството и правата на облагодетелствания по волята на наследодателя заветник или надарен. Правото да се иска възстановяване на запазена част е самостоятелно за всеки наследник, но упражняването му не може да доведе до изменение състава на наследството, като включи в него завещан или подарен имот и създаде за сънаследниците, които са решили да зачетат волята на наследодателя или още не са упражнили правото си на възстановяване на запазена част, права в съсобствеността на този имот и задължение да участват в изплащането на разполагаемата част. Именно затова предвиденото в чл. 36 от ЗН връщане на завещан или подарен имот в наследството може да бъде постановено само ако всички наследници с право на запазена част са поискали възстановяването ѝ в рамките на един исков процес. Ако някой от наследниците с право на запазена част, участващ в производството не е поискал възстановяването и заветникът или надареният не е поискал или не са налице условията да задържи имота, както и когато по делото не участва наследник със запазена част /какъвто е именно разглежданият случай, поради неучастието в него на наследника Ил. П.а/ или когато предмет на завета или дарението е идеална част от недвижим имот, възстановяването се извършва чрез отделяне на идеална част от имота, съответна на стойността на накърнението на запазената част на наследника или наследниците, поискали възстановяването /Решение № 93 от 15.07.2015г. по гр.д. № 138/2015г. на ВКС, II ГО/.

Ето защо в случая не може да намерят приложение правилата на чл. 36 от ЗН за задържане на имота от страна на надарения или за връщането му в наследството, тъй като наследник с право на запазена част, а именно Ил. И. П.а, не участва по делото и предмет на дарението е 125 кв.м. ид.ч. от поземления имот, поради което възстановяването на запазената част на ищцата следва да се извърши чрез отделяне на идеална част от имота – дворно място, а именно на 3885.75/17641 ид.ч.

Обжалваното решение в частта по иска с правно основание чл. 30, ал. 1 от ЗН следва да бъде отменено като неправилно и вместо него се постанови друго за намаляване на дарението на 125 кв.м. ид.ч. от дворното място в гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50 със 3885.75 лв. и възстановяване на запазената част с посоченото подробно число от дарения имот.

По иска за делба на идеални части от поземления имот:

Вследствие възстановяване на запазената част на ищцата Д. Ч., между нея и ответника Х. П. възниква съсобственост по наследяване и възстановяване на 3/4 от наследството на А.Р. за първата, и по договора за дарение от 1984г. – за втория, по отношение само на 125 кв.м. ид.ч. от недвижимия имот – дворно място, находящо се в гр.

Варна, ул. „Дрин“ № 50, представляващо ПИ с ид. 10135.1501.940, цялото с площ от 468 кв.м. при квоти съобразно възстановяването на запазената част, а именно на 3885.75/17641 ид.ч. за ищцата и разликата от 13755.25/17641 ид.ч. за ответника. При тези квоти следва да се допусне делба само на 125 кв.м. ид.ч. от дворното място, цялото с площ от 468 кв.м.

Въззиваемият М. И. П. не е участник в съсобствеността на тази част от дворното място, поради което следва да се изключи от делбата на частта.

Следва да се посочи, че независимо от установеното, че цялото дворно място е съсобствено между страните и трети лица и върху него е реализирано строителство на сгради, индивидуална собственост на всеки от съсобствениците на земята, постановките на б. „г“, „д“, „е“ от ППВС № 2/04.05.1982г. за недопустимост на делбата на общ парцел са неприложими в отношенията между страните, доколкото същите не изключват възможността да бъде извършена делба между наследниците на един от съсобствениците на парцела върху правата, които е имал в общия парцел, без да засяга съсобствеността на неделимия парцел. По същия начин може да се иска делба на една от сградите, построени върху един парцел, между съсобствениците на тази сграда. В този случай ще се подели между съсобствениците само сградата и припадащата ѝ се част от парцела, респ. само частта от парцела, принадлежала на наследодателя само между наследниците му. В случая делбата на съсобствеността по отношение на съсобствените 125 кв.м. ид.ч. от мястото между наследниците на А.Р., няма да засегне съсобствеността на неделимия парцел.

По иска за делба на сграда 06:

Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗС всеки съсобственик може, въпреки противна уговорка, да иска делба на общата вещ, т.е. всеки съделител разполага с потестативното право да претендира прекратяване на съсобствеността и е самостоятелна страна по делото независимо от процесуалното му качество на ищец или ответник.

Предметът на делото, очертан в исковата молба, поддържан от ищеца до приключване на първото по делото съдебно заседание е включвал иск за делба на 292.50 кв.м. ид.ч. от недвижим имот, находящ се в гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, представляващо ПИ с ид. 10135.1501.940, целият с площ от 468 кв.м. и на еднофамилна жилищна сграда, състояща се от стая, кухня, две летни кухни, навес и клозет, със ЗП от 30 кв.м., представляваща **самостоятелен обект с ид. 10135.1501.940.1** по КKKP, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. на ИД на АГКК, изградена в описания поземлен имот, при квоти 9/18 ид.ч. за М. К., 7/18 ид.ч. за Х. П. и 2/18 ид.ч. за ищцата.

Установено е от заключението на СТЕ, прието пред ВРС, че в имота е изградена едноетажна масивна жилищна сграда /01/, със ЗП 49 кв.м., състояща се от остъклено преддверие, две преходни стаи с кухненска ниша, баня с тоалет заедно и входно антре. Тази сграда според вещото лице съответства на отразения с ид. 10135.1501.940.1 по действаща КKKP на гр. Варна самостоятелен обект. В частта, с която искът за делба на този обект е отхвърлен, решението на ВРС не е обжалвано и е влязло в сила.

Установено е също, че съществуващата на място паянтова постройка, предмет на

дарението от 1984г. се е самосрутила, била е с изтекла експлоатационна годност, като изградената на място и съществуваща понастоящем сграда означена като 06 на комбинирана скица на л. 164 от делото на ВРС е построена от ответника Х. П. след 2003г., който до сега я владее с намерение за своене.

Искането за делба на сграда 06 по комбинираната скица на вещото лице на л. 164 от делото на ВРС е заявено от ищеца за първи път в последно съдебно заседание, при заобикаляне на процесуалното правило на чл. 341, ал. 2 от ГПК. Разпоредбата на чл. 341, ал. 2 от ГПК сочи специфичен способ в делбения процес на обективно съединяване на искове с включване в делбената маса на нови недвижими имоти, съсобствени между страните по делото. Посочената разпоредба на закона сочи "краен срок", в който в рамките на висящ съдебен процес за делба, останалите съсобственици – ответници по иска за съдебна делба, могат да включат в предметната рамка на спора нови съсобствени имоти. По аргумент за по-силното основание, до това съдебно заседание ищецът, инициирал иска за съдебна делба, следва да може до и в рамките на същото съдебно заседание да поправи или допълни исковата си молба, в т.ч. и да посочи нови имоти. Първото съдебно заседание на особеното исково производство за съдебна делба сочи на едно от признатите от законодателя отклонения от общия исков процес и на т.н. концентрационно начало. Това отклонение е обосновано и от гл. т. на особеността, че всички страни в делбения процес имат двойно качество – на ищец и ответник по иска за делба на конкретната обща вещ, а целта на предявения по реда на чл. 341 и сл. от ГПК иск е реализиране по съдебен ред на субективното право на ликвидиране на общността/съсобствеността, принадлежаща на всеки един от титулярите на правото на собственост на общата вещ. Процесуално недопустимо е обаче, след изтичане на уредения в закона краен срок и неограничено във времето, в делбата да се включват недвижими имоти, които не са били въведени като предмет до приключване на първото съдебно заседание във фазата по допускане на делба. Тази процесуална недопустимост е обусловена, както от императивните процесуални норми на гражданския процес, така и с оглед защитата на всички страни и спазване на основните начала в Глава втора на ГПК. Ако законодателната идея беше предоставяне на възможност на страните за включване на нови имоти в делбата във всяко положение на делото, то текстът на чл. 341, ал. 2 от ГПК не би бил изричен. Ето защо, произнасяйки се по иск за делба на сграда 06, ВРС се е произнесъл по непредявен иск и в нарушение на диспозитивното начало в гражданския процес, поради което постановеното решение в тази част като недопустимо следва да се обезсили.

При този изход на делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК въззивницата има право на разноски съразмерно с уважената част на исковете. Съгласно представен списък и доказателствата по делото, реализираните от нея разноски възлизат на 340 лв. – държавна такса и депозит за вещо лице. Съразмерно с уважената част на исковете разноските в размер на 227 лв. следва да се възложат в тежест на въззиваемия Х. П..

Въззиваемият Х. П. има право на разноски съразмерно с прекратената част на делото. Общият размер на сторените от тази страна разноски възлиза на 1849.33 лв. /адвокатско

възнаграждение, държавна такса и депозит за вещо лице/. Съразмерно с прекратената част на делото страната има право на 616.50 лева. В този размер разноските следва да се възложат в тежест на въззивницата.

Въззиваемият М. К. е реализирал разноски по делото под формата на платено възнаграждение за адвокат в размер на 2000 лв. Релевирано е възражение за прекомерност, което съдът приема за основателно и на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК възнаграждението следва да се определи в размер на 1500 лв., съобразно регламентирания размер по чл. 7, ал. 4 от Наредба № 1/2004г. В този размер разноските следва да се възложат в тежест на въззивницата. Разноските са дължими доколкото в жалбата не е заявено изрично, че решението по отношение на този ответник не се обжалва; същият е ангажирал процесуална помощ и съдействие от адвокат, който се е явил и провел процесуалната защита на страната.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 14023 от 14.12.2022г. по гр.д. № 8298/2021г. по описа на ВРС, 43-ти състав, **В ЧАСТТА**, с която на основание чл. 30, ал. 1 от ЗН е постановено **намаляване** на дарствено разпореждане, извършено от наследодателя А.Ил.Р., б.ж. на гр. Варна, п. на *****г., извършено с договор за дарение, обективизиран в НА № 108/1984г. на нотариус при ВРС, в полза на Х. И. П. с ЕГН *****, като е **възстановена** запазената част на Д. И. Ч. с ЕГН ***** от наследството на А.Ил.Р., п. на *****г., в размер на 5/18 ид.ч. от 1/2 ид.ч. от къща, находяща се в гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, представляваща **самостоятелен обект с ид. 10135.1501.940.1** по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. на ИД на АГКК, със застроена площ от 30 кв.м., състояща се от стая, кухня, две летни кухни, навес и клозет, заедно със 125 кв.м ид.ч. от дворно място, находящо се на същия адрес, представляващо поземлен имот с ид. 10135.1501.940 **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:**

НАМАЛЯВА по предявления от Д. И. Ч. с ЕГН ***** срещу Х. И. П. с ЕГН ***** иск с **правно основание чл. 30, ал. 1 от ЗН**, извършеното от А.Ил.Р. с ЕГН ***** , починала на *****г. с НА № 108/1984г. на нотариус при ВРС в полза на Х. И. П. с ЕГН ***** дарение на 125 кв.м. ид.ч. от дворното място, цялото от 400 кв.м., а по скица – от 470 кв.м., съставляващо пл. № 18 в кв. 315 по плана на гр. Варна, 9-ти подрайон, при граници: пл. №№ 19, 6 и улица Велико Костов със сумата 3885.75 лв., необходима за възстановяване на запазената част на Д. И. Ч. от наследството на А.Ил.Р., като **ВЪЗСТАНОВЯВА** запазената част на Д. И. Ч. с ЕГН ***** от наследството на А.Ил.Р. с ЕГН ***** , починала на *****г. с 3885.75/17641 ид.ч. от 125 кв.м. ид.ч. от дворното място, цялото от 400 кв.м., а по скица – от 470 кв.м., съставляващо пл. № 18 в кв. 315 по плана на гр. Варна, 9-ти подрайон, при граници: пл. №№ 19, 6 и улица Велико

Костов.

ОТМЕНЯ Решение № 14023 от 14.12.2022г. по гр.д. № 8298/2021г. по описа на ВРС, 43-ти състав, **В ЧАСТТА**, с която на основание чл. 34 от ЗС е отхвърлен предявеният от Д. И. Ч. с ЕГН ***** срещу Х. И. П. с ЕГН ***** иск за допускане на съдебна делба на **125 кв.м. ид.ч. от поземлен имот с ид. 10135.1501.940**, находящ се гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, целият с площ от 468 кв.м. по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. на ИД на АГКК и при граници: имоти с ид. 938, 950, 1, 946, 945, 939 и 937 **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:**

ДОПУСКА на основание чл. 34 от ЗС **ДА БЪДЕ ИЗВЪРШЕНА СЪДЕБНА ДЕЛБА** само на **125 кв.м. ид.ч. от поземлен имот с ид. 10135.1501.940**, находящ се гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, целият с площ от 468 кв.м. по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. на ИД на АГКК и при граници: имоти с ид. 938, 950, 1, 946, 945, 939 и 937, между съсобствениците и при квоти за всеки от тях, както следва:

- **3885.75/17641 ид.ч.** за Д. И. Ч. с ЕГН ***** и

- **13755.25/17641 ид.ч.** за Х. И. П. с ЕГН *****,

като съсобствеността между страните е възникнала на основание възстановяване на запазената част на Д. Ч. от наследството на майка ѝ А.Ил.Р. с ЕГН *****, починала на *****, а за Х. П. – на основание договор за дарение по НА № 108/1984г. на нотариус при ВРС.

ИЗКЛЮЧВА от делбата на 125 кв.м. ид.ч. от поземлен имот с ид. 10135.1501.940, находящ се гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, целият с площ от 468 кв.м. съделителя М. К. К. с ЕГН *****.

ОБЕЗСИЛВА Решение № 14023 от 14.12.2022г. по гр.д. № 8298/2021г. по описа на ВРС, 43-ти състав, **В ЧАСТТА**, с която на основание чл. 34 от ЗС е отхвърлен предявеният от Д. И. Ч. с ЕГН ***** срещу Х. И. П. с ЕГН ***** и М. К. К. с ЕГН ***** иск за допускане и извършване на съдебна делба на еднофамилна жилищна сграда, находяща се в гр. Варна, ул. „Дрин“ № 50, разположена в поземлен имот с ид. 10135.1501.940, която по комбинирана скица към СТЕ /л.164/ е отразена като **жилищна сграда 06 със застроена площ от 51 кв.м.**, състояща се от: две стаи, хол с трапезария, баня с тоалетна.

ПРЕКРАТЯВА производството по в.гр.д. № 570/2023г. по описа на ВОС, III състав, както и по гр.д. № 8298/2021г. по описа на ВРС, 43-ти състав в тази част, като процесуално недопустимо.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК Х. И. П. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. И. Ч. с ЕГН ***** сумата от **227 лева**, представляваща реализирани съдебни разноски пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК Д. И. Ч. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Х. И. П. с ЕГН ***** сумата от **616.50 лева**, представляваща

реализирани съдебни разноси пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК Д. И. Ч. с ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на М. К. К. с ЕГН ***** сумата от **1500 лева**, представляваща реализирани съдебни разноси пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, който за страните започва да тече от получаване на съобщението за постановяването му по аргумент от чл. 280, ал. 2, т. 1 от ГПК.

На основание чл. 7, ал. 2 от ГПК препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____